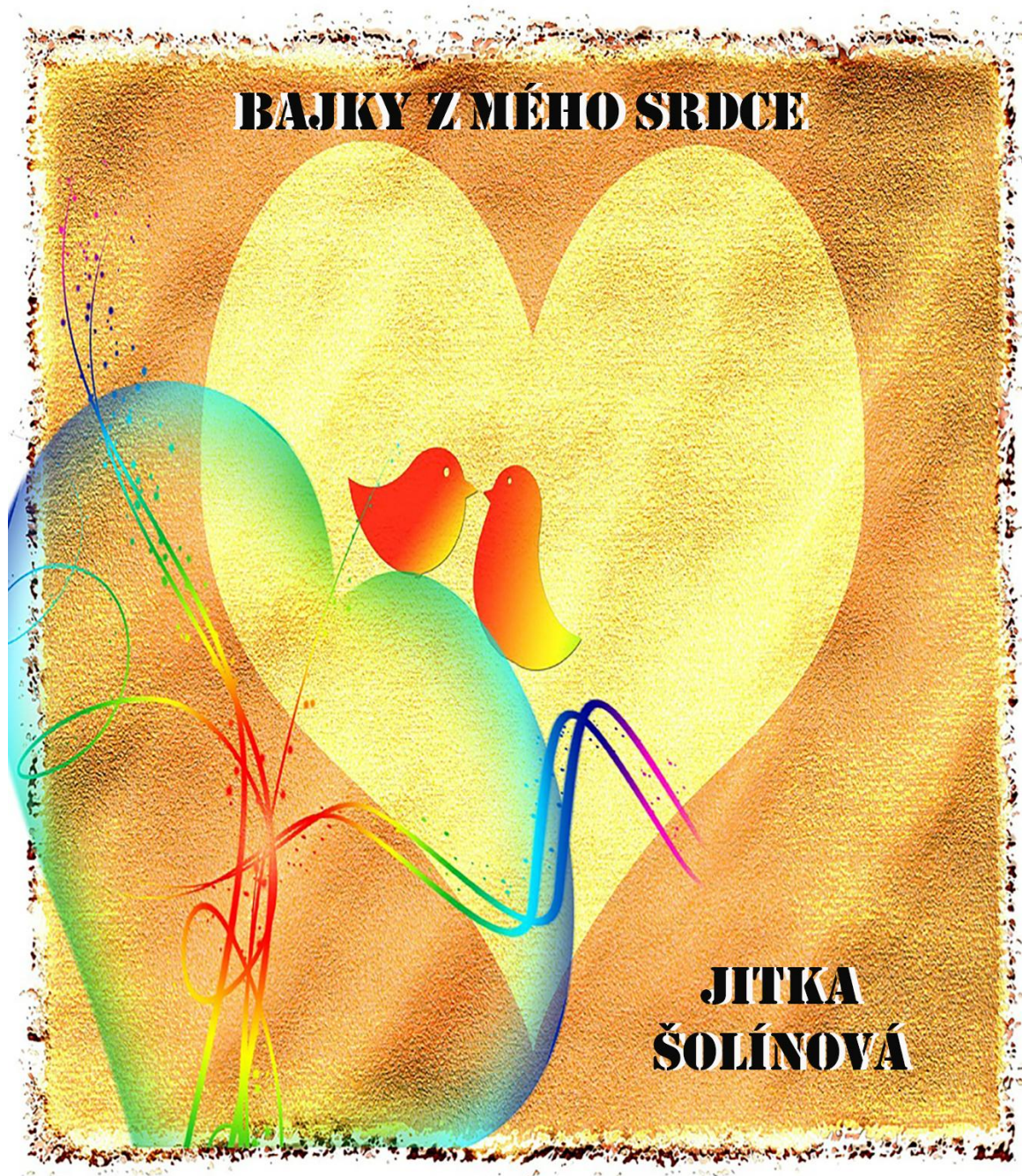

Bajky z mého srdce

Jitka Šolínová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-42-8 (pdf)

ISBN 978-80-88080-43-5 (ePub)

ISBN 978-80-88080-44-2 (MOBI)

Obsah knihy

Víly a sojka	5
Sedlák a kos	8
Chudý boháč	11
Orlí hnízdo	14
Topol a Pěnkava.....	17
Semínko a veverka.....	20
Žena a jaguár.....	24
Osel a oslice.....	28
Kůň a skřivan.....	33
Housenka a motýl	37
Čmelák a třešeň.....	41
Jestřáb a slepice	44
Lev a kotě	47
Liška a vlčice	51
Černý a bílý had.....	55
Lasička, jezevec a sova	58
Mlok a skokan.....	62
Racek a vrána.....	65
Ovečka a jehně.....	69
Mravenec a netopýr.....	72
Straka a sluneční záře.....	75
Bílá holubice a hlas srdce.....	78

Úvod

Když se zamyslíme nad svým životem, pak si uvědomíme, že se skládá ze situací, které se jako střípky vkládají do příběhů.

Příběhy mají své děje, své postavy, svá předurčení. Setkáváme se v nich s mnoha lidmi, od kterých se různě vzdalujeme a zase přibližujeme.

S některými jdeme jen kousek cesty, s jinými se pozdržíme, někteří nás doprovází po celý život. Známi, přátelé, rodina.

Jsou našimi průvodci, rádci, učiteli i žáky. Každý má svůj úkol, svůj náhled na život, svá slova, své zkušenosti, své názory.

Prolínáme se s nimi, předáváme, obohacujeme se jimi a my obohacujeme je. Sprádání nitek, které se křížují a proplétají bez začátku a konce. Začátek zprvu vnímán jako zrození a konec projeven smrtí, je jen zdánlivý.

Časem poznáme, že každému zrození předchází smrt, stejně jako smrti nové zrození. Nepřetržitý tok dějů, který se vine jako spirála do stále vědomější a širší formy bytí.

Součástí pozemského života, označováno nejprve jako jediná realita, nesou nejen lidé, ale také zvířata.

Přesto, že je vnímáme jako němé a nemyslicí tvory i ona jsou našimi společníky a velkými učiteli. Věříme, že se rodíme do přírody. Ale co když se rodíme z přírody a zvířata její zákony znají mnohem lépe než my?

Jak jinak si vysvětlit, že s ní žijí v harmonii a dostávají pro život na zemi všechno, co k němu potřebují?

Nemusí se obklopotvat drahými věcmi, závidět, toužit, odsuzovat a posuzovat, snažit se vlastnit více než ten druhý, rozdělovat na dobré a špatné, vytvářet si svůj vlastní řád a nutit druhé, aby se mu přizpůsobili, povyšovat se, ponižovat ostatní, snažit se získat přízeň, uznání, obdiv, manipulovat s druhými...

Nic z toho u zvířat nenalezneme.

Ona se totiž nesnaží být něčím jiným, než jsou a ani se nesnaží měnit daný řád přírody. Přijímají sebe, stejně i své okolí takové, jaké je. Nezapomněli, kým jsou, ani to, proč jsou tady.

Ona prostě jsou a života na Zemi si užívají. Přijímají to co je a využívají všeho, co je jim na naší krásné planetě k dispozici. Respektují všechny podmínky do kterých se rodí, aniž by se snažili je měnit.

A možná právě tohle, bychom se od nich měli naučit. Být spokojeni s tím co je a naučit se naslouchat hlasu přírody, která má svůj řád. Naučit se ho přijímat, žít s ním v harmonii a věřím, že pak nastane harmonie i v nás samých.

Rozhodla jsem se tedy napsat vlastní příběhy a zkušenosti formou bajek. Proto, že mám velmi blízko k přírodě, proto, že vnímám zvířata jako své učitele i proto, že skrze bajky byla odpradáвна předávána laskavá moudrost a symbióza s přírodou.

Víly a sojka

Na jedné překrásné mýtině, plné pestrých květů, zpěvu ptactva a šumění stromů, den co den tančily víly. Devět sester, kterým byla matkou samotná Země a otcem zářivě Slunce.

Každá dostala jméno po nějaké květině a šaty pestrých barev. Ta nejstarší se jmenovala Orchidej, mladší Jasmína, třetí Iresinka, čtvrtá Pivoňka, pátá Jarmanka, šestá Ibiška, sedmá Meduňka, osmá Divizna a devátá Třezalka.

Tančily lehounce jako vánek. Jejich radostné a šťastné písně zněly po celém lese, který je ukrýval pod svými košatými korunami.

Když měly žízeň, chodily se občerstvit k lesní studánce ukryté v kapradí, umývaly se v tůňce mezi vřesem, ulehaly do heboukého mechu.

A tak žily šťastně a užívaly si všech darů.

Na blízký buk často přilétala sojka. Byla to veselá tetka Treperenda. Vyprávěla o dalekých krajích, do kterých zalétávala a občas se vílám posmívala, že jsou stále jen na mýtině a vůbec nic neznají o okolním světě.

Víly dál tančily a byly šťastné. Věděly, že jsou úžasnými bytostmi a mají vše, co je dělá spokojené.

Sojka však přilétala stále častěji a přinášela nové a nové zprávy z jejich okolí.

A tak se stalo, že nejstarší sestře Orchideji začalo vrtat sojčino vyprávění v hlavě. Říkala si, že třeba je venku opravdu krásný svět, krásnější než zde na paloučku. Vždyť o něm nic neví!

Po nějakém čase už nemohla ani spát. Rozhodla se o svém přání proto říci svým rodičům. Ti souhlasili a s láskou jí propustili.

Ostatní sestry dál tančily a čas plynul.

Když se sestra dlouho nevracela, rozhodla se Jasmína, že jí půjde hledat.

I ona dostala souhlas svých rodičů a svůj rodný palouček opustila. Po nějaké době odešla Iresinka, pak Pivoňka a nakonec i nejmladší Třezalka.

Všechny víly odešly a netušily, jak je svět veliký a co nástrah a překážek budou muset projít.

Jejich šaty byly brzy odrané, nohy měly bolavé, tělo unavené. Bylo tu však něco, co je vždy zvedlo ze země a vedlo dál.

V širém světě ani jedna z nich nepotkala žádnou ze svých sester. Ale každá z nich si prošla mnoha životními zkouškami.

Už to nebyly ty šťastné víly s písničkou na rtech. Staly se smutnými, ustrašenými, úzkostlivými a nedůvěřivými.

Cítily se opuštěné a vůbec netušily, že jejich matka i otec je provází na každém kroku a jsou to právě oni, kdo jim pomáhá vždy vstát.

Pečlivě bděli nad jejich počínáním, posílali jim zprávy skrze šumění stromů, bubláni potůčků, déšť, zpěv ptáků.

Vkládali svá poselství bezpodmínečné lásky do každého stromu, stébla trávy, slunečního paprsku i každého kamene. Ale víly už dávno neslyšely píseň svých rodičů.

Zapomněly, že kdysi byly vílami a jejich zpěv utichl.

Matka Země i otec Slunce trpělivě čekaly na návrat svých dcer. Nikdy, ani na okamžik nepřestaly věřit, že se jednou vrátí.

Vrátí se tam, odkud vzešly a budou těmi, kterými vždy byly. Dobře věděly, že odešly jako hravé holčičky a vrátí se jako moudré a krásné ženy.

Každá z nich potřebuje svůj čas i svůj prostor, aby mohly být samy sebou. Nalézt se, milovat se, odpustit si, omluvit se sobě a poděkovat si za všechno, čím si prošly, co pro sebe udělaly.

Přijmout se a vyjadřovat si bezpodmínečnou lásku, která se stane láskou ke všemu a pro všechny.

A tak nastal den, kdy se vrátila nejstarší dcera Orchidej. Přivítala se s rodiči a vyprávěla jim celý svůj příběh o tom, jak zapomněla nejen na svůj domov, ale i na rodiče a nakonec i na sebe.

Teď už ví, že ji rodiče všude doprovázeli, nikdy nebyla sama a vždy byla krásnou vílou. Nikdy se neztratila, ani neodloučila. Nikdy nebyla nikým jiným a nikdy se nepřestala milovat.

To ji jen mysl oklamala. Nemohlo to tak být, protože být sebou, přece znamená být vším. A je-li vším, pak nic nemůže ležet mimo ni. Pochopila, že i Země a Slunce je jí samou.

Roztančila se na své pasece a zpívala píseň do celého světa i Vesmíru. Píseň o sebenalezení, píseň jednoty, bezpodmínečné lásky a daru života. Její slova se rozléhala širým krajem a zanesla se až k uším sester.

Nemeškaly a běžely za tou podmanivou písní. Každá z nich přinesla svůj příběh. Někdy plný slz, jindy zatvrzelosti, zoufalství, nepochopení, pocitu viny i oběti.

Usedly do kruhu společně se svou sestrou a naslouchaly její nádherné písni. Dívaly se na její tanec podobající se vánku. Nasávaly radost, která prýštila z jejich slov a každyčkému pohybu.

Vnímaly tu bezpodmínečnou lásku a radost ze života.

Pomalou, docela pomaloučku, se začaly zvedat a přidávat se k jejímu tanci. Zprvu z úst nevycházel žádný hlas, ale po chvíli zazněly tóny, ke kterým se přidávaly další. Sestry se jedna po druhé začaly rozpomínat na to, kým jsou.

Bolesti a křivdy, které si přinesly z dalekých cest, počaly odhalovat svá tajemství. V každé temnotě zářila jiskřička, jež přinášela svůj dar.

Čím více darů, tím více světla. Tma se počala prolínat se světlem a i ony provázány jedna v druhé, zatančily svůj tanec života.

Devět sester, devět holčiček, co odešly do světa, aby našly to, co ve vnějším světě nalézt nemohly. A přesto jejich cesta nebyla marná. Musely vyjít ven, aby našly moudrost, která je ukrytá uvnitř. Musely projít tvrdými zkouškami, aby poznaly své schopnosti. Musely ustát mnohá příkoří, aby našly své hodnoty.

Musely odejít jako holčičky, aby se mohly stát ženami. Musely poznat ošklivost, aby poznaly svou krásu, poznat slabost, aby poznaly svou sílu, tvrdost, aby našly svou křehkost a něhu, slzy, aby poznaly hodnotu smíchu a zpěvu, kamenitou cestu, aby našly krásu tance, poznat smrt, aby našly život.

Nejprve musela odejít nejstarší sestra, aby mohla ty mladší učit a ty mladší musely poznat svět, aby jej mohly sdílet se sestrou.

Všechna poznání byla důležitá pro každou z nich. Orchidej bedlivě naslouchala a své sestry pobízela k vyprávění. Dobře věděla, že uzdravení jedné, znamená uzdravení všech.

A tak se víly otevíraly tak, jako se otevírá květina v paprscích Slunce. Jejich slzy zalévaly Zemi a pomáhaly k růstu. Tanec odvál všechny bolesti a společenství kruhu vytvářelo prostor bezpečí a vzájemné úcty.

Víly se uzdravovaly a jejich zdraví se stalo ozdravným i pro široké okolí. Vyzařovaly tolik lásky a radosti, že brzy přicházely i víly z okolních paloučků. A nejen ony. Sojka, ta tetka Treperenda létala po celém kraji a všude vyprávěla o té zázračné pasece, kde žije jedna moudrá víla, co pomáhá ostatním, aby byly šťastné. Pomáhá jim rozpomenout se na to, kým jsou.

Jednou její švitoření zaslechla i mladá žena, která žila uprostřed přírody. Byl to její domov a tak se naučila řeči stromů, stébel trávy, kamenů i ptáků. Byla k sobě velmi tvrdá, protože život jí tomu naučil. Nevěděla, co znamená být sebou. Vydala se tedy k oné pasece a přizvala s sebou ještě své kamarádky. Brzy poznala, že být sebou znamená být ženou. Její život se rázem změnil a píseň i tanec ji provázely na každém kroku.

V lidském světě nezůstane nic utajeno. Zanedlouho se šířila pověst o zázračném místě do všech koutů země. A tak ženy přicházely, aby se staly ženami.

Přichází a budou přicházet dál, dokud se každá žena neprobudí do své krásy a nerozpomene se na to, kým je a kým vždy byla.

*Život se může stát tancem, nebo smutným pochodem.
Vždy záleží na tom, jakou píseň si zvolíme.*

Sedlák a kos

Na jednom velkém statku, obklopeném loukami, úrodnými lány a lesy, žil bohatý sedlák.

Ve svých stájích měl plno dobytka, na práci své pacholky a v širokém okolí se nenašel nikdo, kdo by se před ním neskláněl v obdivu a hluboké úctě.

Alespoň to, si sedlák o sobě myslel.

Věřil, že je nejmocnější a druzí pokládají za čest, že mu mohou sloužit.

Všechny lidi kolem sebe jen vykořisťoval a manipuloval s nimi ve svůj vlastní prospěch. Byl hrubý, nedůtklivý, panovačný, zlý a pyšný.

Jeho moc v okolí díky jeho chamtivosti narůstala a nikdo se mu neodvážil postavit do cesty. Se zlou by se potázel.

Co zmůže prostý člověk proti síle nenávisti a zloby. Je lépe se vyhnout, nebo přizpůsobit.

Přestože jeho sýpky přetékały a truhlice se plnily, tenhle pyšný a nadutý sedlák měl jednu slabost, kterou pečlivě skrýval.

Miloval zpěv ptáků. I když byl velmi lakomý, v zimních měsících krmil ptáky každý den i kdyby jim měl dát poslední zrno obilí.

Nechal postavit přístřešek, kam se slétali ptáci ze širokého okolí. Vydržel je pozorovat celé dny a už věděl, který přiletne jednou a který víckrát.

Za to, že k nim byl tak laskavý, odměňovali se mu svým zpěvem.

Nemohl nikomu tuto slabost prozradit, protože by ztratil veškerou moc.

Jednou na podzim přilétla kosice, kterou tu ještě nikdy neviděl.

Zprvu si myslel, že nosí zrnka do křoví, kde má svá mláďata, protože se odsud ozývalo často štěbetání.

Ale pak poznal, že je to kosice nenasytná, co přiletá stále častěji. V zimních měsících tu byla několikrát za den a ubírala potravu druhým.

Sedlák ji nejprve nechával být, ale když viděl její nenasytnost, často jí odháněl.

Zlobil se, že všechno zrní odnese do křoví, kde si jistě dělá zásoby. Je hamižná, zlá a nepřející druhým.

Přišlo jaro a sedlák toužebně očekával, až se probudí příroda a s ní zpěv ptactva.

Každé ráno poslouchal ten nejlíbeznější hlas, jaký kdy slyšel.

Nevěděl odkud přichází, ale jeho srdce zpívalo s ním.

Den co den naslouchal těm krásným tónům a přál si, aby nikdy nepřestaly.

Ale život je neustálá změna.

A tak, jak byl sedlák bohatý a věřil, že to zůstane až do konce jeho dnů, najednou přišel o všechno. Léto bylo příliš horké a zrno na polích nevzešlo.

Tráva nerostla a dobytek se neměl kde pást.

Na podzim přišly silné deště a všechno to, co by se z toho mála dalo sklidit, odnesla velká voda. Sedlák musel prodat dobytek a jeho sýpky zely prázdnotou.

Propustil pacholky, protože pro ně neměl práci a nakonec nezůstal nikdo, kdo by se o něho postaral. Statek zarůstal kopřivami, zdi se bortily a on se nakonec musel přestěhovat do malého domku, který až dosud sloužil pacholkům.

Přespával ve studené, vlhké a neútulné místnosti, plné harampádí a pavučin. Neměl co do úst a zima se blížila.

Zpěv ptáků, které dříve tak miloval mu nyní rozdíral uši a nenasytná kosice ho přiváděla k zuřivosti.

Díval se na ní, jak několikrát za den sbírá semínka a odnáší do nedalekého křoví. Nikdy neustala, nikdy neměla dost.

Sedlák se rozzlobil a křičel na ní, že on sám nemá co jíst a ona si tu jen tak létá a nemá žádné starosti, protože příroda jí dává po celý rok obživu. Žárlil na její bohatství, protože o své přišel.

Kosice už byla unavená z nepřetržitého shánění potravy a často nemohla ani vzlítnout ze země. Přesto den co den sbírala a odnášela semínka.

Až jednou, jednou už nepřilétla.

Sedlák čekal jeden den, druhý, třetí, ale již se neukázala. Byl hladový a tak si řekl, že by se mohl podívat do křoví, kde bude určitě velká zásoba zrní. Po dlouhé době by se mohl alespoň trochu najíst.

Druhého dne vstal a jako vždy nejprve vyslechl ptačí koncert. Bylo to to jediné, co ho ještě drželo při životě.

Nejraději poslouchal ten líbezný hlas, který vycházel z křoví, kam létala stará kosice.

Zatoužil poznat ptáčka, který tak nádherně zpívá. Jeho hlas v něm probouzel pocit, který nikdy předtím nepoznal.

Jakoby se v něm rozezněly všechny zvony světa. Najednou byl jeho příbytek krásný a život dokonalý. Musí poznat toho zázračného zpěváka. Je jistě nádherný, jeho pera zářivá a bude určitě velmi vzácný.

Představoval si, jak vstoupí do houštiny, nalezne potravu pro sebe a ještě odchyť ptáčka do klece z proutí, aby zpíval jen pro něho.

A tak po celý den vyráběl klec. Byl nešikovný a nemotorný, protože nikdy nepracoval. Ale jeho touha vlastnit, byla silnější.

Když udělal klec, která se sice kleci vůbec nepodobala a vzal si mošnu na zrní, vyrazil k blízkému křoví.

Bylo plné trnů a prorostlé kopřivami. Ruce i nohy měl za chvíli krvavé od trnů, kopřivy ho pálily i přes jeho omšelý oděv. Vztekal se, spílal nespravedlivosti tohoto světa, ale hlad a touha ho nutily pokračovat dál.

Konečně se prodral do středu křoviska, kde větve povolily a on se mohl napřímít. V šeru nepropustného keře začal rozeznávat jeho větve, listy a dokonce i hnízdo, kde se cosi hýbalo.

„To bude jistě ten nádherný pták. Musím ho opatrně polapit, aby mi neulétl!“ Lehounce vsunul ruku do hnízda a cosi opeřeného strčil do klece.

Byl tak zvědavý na jeho krásu, že úplně zapomněl na velké zásoby zrní, které sem kosice jistě nanosila.

Nedbal na škrábance trnů, ani pálení kopřiv. Hlavně ať už je venku na světle a může si toho zázračného krasavce prohlédnout.

Sotva se jeho klece dotkly první paprsky, už sáhl dovnitř a vytáhl to opeřené klubíčko. Když spatřil co drží v ruce, skoro ptáka upustil. V dlani se hýbalo cosi, co se ptáku ani nepodobalo.

Barvu to mělo nevýraznou a chybělo mu jedno křídlo. Levá noha je pokřivená a na pravé nemá jeden prst.

Byl tak zklamaný, že chtěl okamžitě ptáka hodit zpět do křoví. Ale najednou se v jeho dlani rozezněl ten nejkrásnější tón, jaký kdy slyšel. A přece, vždyť ho neslyší poprvé? Uvědomil si, že je to hlas ptáčka, kterého poslouchal každé ráno.

Usedl na zem a upřímně se rozplakal. Poznal, že je to mládě staré kosice. To pro něho, několikrát denně sbírala semínka a neúnavně prolétávala hustým křovím sem a tam.

Mládě se asi narodilo pochroumané a tak nemohlo dělat nic jiného, než sedět na hnízdě. A přesto, přesto tak nádherně zpívalo. Jeho hlas probouzel to, co sedlák nikdy nepoznal. Hlas jeho srdce.

Slzy mu tekly proudem a odplavily všechna přikoeří, zlobu, nenávisť, žárlivost, nerudnost, hamižnost i pýchu. Poznal, že bohatství není ukryto v sýpkách, ani truhlách, ale v jeho srdci.

Mládě kosice mu každý den zpívalo píseň,. Píseň radosti. Zmrzačené, opuštěné a nesoběstačné ptáče, mělo v sobě více radosti, než sedlák, který měl zdravé ruce i nohy.

Vzal opatrně to schoulené a ustrašené ptáčátko. Cítil jak mu strachy divoce tluče srdíčko a přesto nepřestává zpívat svou nádhernou píseň. Odnosl jej do svého příbytku a nikdy se o něj nepřestal starat.

Sbíral mu semínka, nosil klasy, brával si je na rameno když sel obilí a sekal louky. Zůstávalo s ním i při pasení dobytka a zpravování svého statku.

A tak se díky malému kosovi stal ze zlého, líného a lakomého sedláka, hodný, pracovitý a laskavý muž.

Mít bohatství v mysli, není totéž, jako mít bohatství v srdci.

Chudý boháč

V jedné malé vesnici žil velmi chudý muž. Krom svého obydlí a malé zahrádky nic nevlastnil. Žil v ústraní, uprostřed přírody a ta mu dávala veškerou obživu. Ve volných chvílích si maloval.

Jeho obrazy neukazovaly jen to, co viděl kolem sebe, ale i jeho nálady, pocity, i všechno to, co vnímal za pevnými tvary. Své obrazy ukázal jen svým nejbližším přátelům a potom je uložil do velké bedny.

Občas k jeho příbytku zavítal nějaký pocestný a vyprávěl, jak vypadá život ve městě.

Popisoval velké paláce se zlatými střechami, umělce, kteří zde žijí v blahobytu a chodí oblekáni do zdobeného oblečení krajkami a drahým kamením.

Jejich boty jsou vykládány perletí a mohou si dopřávat lahůdky, o kterých se chudému muži ani nesnilo.

Mají dostatek prostředků na to, aby cestovali do cizích zemí a poznávali nejen tamější život, ale kde se mohou také pochlubit svou tvorbou.

Ubíhal čas a muž pozvolna stárl. Jeho vlasy zešedivěly. Po celý život věřil, že mu nic nechybí. Namlouval si, že by ani v blahobytu žít nechtěl.

Stačí mu to málo co má a z čeho si zvykl vyžít. Peníze jen kazí člověka a nedávají štěstí. A on šťastný je.

V malé vesničce se narodil a zde také zemře.

Nač poznávat cizí kraje, nač ochutnávat lahodná jídla, nač chodit v nádherném oblečení a dopřávat si přepychu? Má svůj dům, má co jíst a své obrazy. To mu k životu stačí.

Jednoho dne, když zase seděl na prahu svého skromného příbytku a hleděl do krajiny, najednou k němu promluvil čísi hlas. „Připadáš si bohatý, nebo chudý?

Proč si namlouváš, že jsi spokojený, když tě uvnitř užírání touha poznávat cizí kraje, ochutnat dobrá jídla a poznat i jiné způsoby života? Proč jsi k sobě neupřímný a schováváš se za slova spokojenosti?

Proč si myslíš, že druhý si zaslouží žít v bohatství a ty musíš zůstat chudý? Co tě vede k takovým myšlenkám? Není to náhodou tak, že na jiný život nemáš peníze a nevidíš způsob jak je získat?“

Muž se vyděšeně napřimil a hledal toho, kdo k němu promlouvá. Ale nikdo tu nebyl. A pak přišla otázka, ze které se mu až zatočila hlava. „Znáš svou hodnotu?“ Při téhle otázce si uvědomil, že k němu promlouvá hlas jeho nitra.

Tam uvnitř sebe, kdesi v koutku se ukrývá touha, kterou celý život potlačoval a tvářil se, že neexistuje. Ano, i on chce poznat to, co Bůh na Zemi stvořil.

Chce vidět a nasávat všechnu krásu matky Země. Chce poznat ty umělce, co žijí ve městech. Chce poznat svou skutečnou hodnotu.

A od té chvíle už nebyl šťastný. Jeho touha zesílila a vyplula napovrch, aby mu neustále připomínala to, co opravdu chce. Nemohl jinak, než se rozloučit se svým životem v osamění a vydat se na cestu.

Nejprve chtěl zajít do města, aby navštívil nějakého umělce. Zajímalo ho malování a

tak se vyptával na malíře.

Prvního potkal mladého muže a ten mu hned vyprávěl o zázračném malíři, který je velmi bohatý a ve městě uctíván. Jezdí do cizích krajů a jeho obrazy všude budí velký ohlas.

Chudý muž se polekal. Nemůže si přece dovolit navštívit takového boháče. On, chudý chalupník, který nic nemá a nic neumí!

Pokračoval tedy dál ve své cestě a potkal starší ženu. I ona se mu jala vyprávět o věhlasném malíři, který je velkým a známým umělcem.

Muž byl velmi zklamaný. Proto se vydal na cestu, aby se ubezpečil, že on se nemůže stát bohatým? Nechal se zlákat svou nevědomostí, která je tak hloupá. Mylně se domníval, že k němu mluví vnitřní moudrost. Ó jak je pyšný a domýšlivý.

Probouzela se v něm stále větší zlost, která mu zatemnila mysl a on si ani nevšiml, že stojí před velkým palácem.

Takovou krásu ještě neviděl. Zářivě bílé zdi, střecha ze zlata, vyřezávaná a zdobená okna. Palác stál uprostřed nádherné zahrady plné květů, zelených vysokých stromů a keřů všech barev. Ze zlatem zdobených vrat vyjížděl kočár, tažený bílými koňmi. Muž zůstal stát s pootevřenými ústy, v němém úžasu a slzy hořkosti stékaly na jeho prostý oděv

Najednou si uvědomil, že po celý čas v sobě dusil hořkou závist a pocit nespokojenosti. Nechápal, proč druzí mohou a on ne.

Oč je horší? Čím si zasloužil chudobu a druzí bohatství? Sedl si na blízkou mez a usedavě se rozplakal. Proč jen sem chodil, když byl doma tak šťastný ve své nevědomosti? Proč probudil ten smutek a pocit nespravedlnosti?

Co ho vedlo k tomu, aby zatoužil něco změnit? Ano touha. Ona touha, pečlivě skrytá po celý život se přihlásila o slovo. Silou, kterou neuměl ovládnout ani zmírnit. Rozhodl se, že musí hledat nějaké ústraní, kde by si všechno srovnal v hlavě a pak se rozhodl, co udělá.

Brzy uviděl les a tak k němu hned vyrazil. Po pár krocích uviděl starce který tu sbíral dřevo. Dal se s ním do řeči a připadalo mu, že jej zná snad od nepaměti.

Mluvili spolu o životě ve městě, na vesnici, o přírodě, o tom co cítí, jak se dívají na svět.

Měli tolik společného. Přišla řeč i na místního věhlasného malíře. Stařec se jen pousmál a řekl, že těm jeho mazaninám vůbec nerozumí. Nechápe, co na nich všichni vidí. To chudřase zarazilo. Poprvé slyšel něco jiného než chválu.

Bylo mu se starým mužem moc hezky a tak se mu zcela otevřel. Promlouval o tom jak dosud žil, jak maluje, ukázal mu svůj obraz, který sebou nesl v ošoupané torně a co ho přivedlo do města. Rozmlouval o všech svých zkušenostech a o tom, co si uvědomoval. Vytil mu své srdce bez zábran a zcela.

Stařec pozorně naslouchal a co chvíli se na muže pozorně zadíval. Trvalo dlouho, než odložil obraz a znovu promluvil. Položil mu otázku, která mu vzala dech. „Proč jsi tak chudý, když jsi takový boháč?“ Muž vůbec té otázce nerozuměl. Jak může být chudý boháč? Boháč je přece vždy bohatý a chudřas chudý?

Když viděl starý muž, že jeho otázce nerozumí, pokračoval. „Prošel jsi životem plným překážek a získal skrze své zkušenosti a uvědomění si všech souvislostí

hlubokou moudrost. Maluješ obrazy, které jsou plné života. Dýchá z nich matka Země a je v nich obsažen celý Vesmír. Máš dar slova a přece ho nevyužíváš. Ty dary do tebe byly vloženy samotným Bohem ne proto, abys je schovával do své bedny, ale abys skrze ně ukázal druhým moudrost života. Jsi prostředníkem božím. Skrze Tebe je tvořeno a skrze Tvou tvorbu je dáváno i všem ostatním.

Bůh nečiní rozdíly mezi Tebou a druhými. Všichni jsme jeho součástí a on nás všechny bezpodmínečně miluje. A právě z lásky dostáváme dary, které máme využít a ukázat druhým. Tvůj dar je světlem, které probudí světlo v druhých. Jedině tak i oni mohou najít své dary.

Bůh je spravedlivý a nikdo není bohatší, ani chudší. To jen my lidé rozdělujeme. I ten nejposlednější z posledních je bohatcem, neboť je obdarován samotným Bohem. Najít v sobě dary od Boha znamená, poznat Boha v sobě.“

Jeho slova proudiva a muž cítil, jak se v něm cosi rozpouští, uzdravuje a mění. Byla to závist, která se díky slovům starce měnila v lásku. Pojednou cítil lásku nejen ke všem lidem, ale i lásku k sobě.

Uvědomil si své bohatství a rozhodl se změnit život. Ne proto, aby získal nový dům, kočár, drahé oblečení a možnost dalekých cest, ale proto, aby svým světlem pomohl i druhým najít své dary. Dary tvoření, dary svého božství.

Vrátil se domů a začal malovat. Svě obrazy odvážel do města, kde byly rychle prodány. Ti, kteří je koupily, brzy našly i své světlo.

A tak muž pochopil, že nejsou obrazy jen ty, které může namalovat, ale i ty, které si každý člověk nosí v sobě. On si nosil obraz chudě a tak jím po celý život byl. Nyní obraz přemaloval a stal se bohatým. Teprve nyní pochopil slova starce, který o něm řekl, že je chudým bohatcem.

Hledat bohatství, znamená hledat v sobě.

Nalézt bohatství, znamená nalézt sebe.